

Rose

ฮัสกี้หน้าโง่
กับอาจารย์
เหมียวขาว
ของเขา

二哈和他的
白猫师尊

肉包不吃肉 โร่วเป่าปู้ซื่อโร่ว เขียน
Boy Ptnr แปล
景殊 Jing Shu วาด

พิมพ์
ครั้งที่

1

Rose

ฮัสกีหน้าโง่ กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 7

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โร่วเป่าปู้ซือโร่ว

เซียน

Bou Ptrn

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ในหอต้าร่าว่างเปล่าไร้ผู้คน คัมภีร์โบราณเมื่ออีกซเรวทโบราณปะปนอยู่ด้วย
จึงมิได้ทำความเข้าใจได้ง่ายๆ แม้จะหว่านหนึ่งจะเคยเห็นอีกซเรวทเหล่านี้
ผ่านตามาบ้าง แต่ก็ยากอย่างยิ่งที่จะเข้าใจ
เขาอ่านที่ละอักษรอย่างเชื่องช้า ทว่าทุกครั้งที่เข้าใจประโยคหนึ่ง
ความหวาดกลัวในใจก็ยิ่งเพิ่มขึ้นทีละน้อย

-โร่วเป่าปู้ซือโร่ว

ฮัสกีหน้าโง่กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 7

二哈和他的白猫师尊

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

《二哈和他的白猫师尊》Vol. 07

Original story and characters created and copyright © 肉包不吃肉 Rou Bao Bu Chi Rou

Thai edition rights under license granted by 北京實江原創網絡科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations by 景殊 Jing Shu

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นกึ่งเสียง ดัดแปลงเนื้อหา

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ไ้ร่มาป้าชื่อไ้ร่

ฮัสกีหน้าโง่กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 7 / ไ้ร่มาป้าชื่อไ้ร่ เขียน, Sou Ptn: แปล จาก 二哈和他的白猫师尊 Vol. 7.-

กรุงเทพฯ: โรส ฌมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.

(8), 376 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 177)

1. นวนิยายจีน. I. Sou Ptn, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นวนร๑๑6ล.7

DDC 896.1362

ISBN 978-616-18-4693-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อนุชนีย์ วิรัตน์พันธุ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิชา จิระอร • บรรณาธิการฝ่ายบริหาร สิทธิกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการ อมรินทร์ ศรีมณูญ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนาภาณ์ วังวิบูลย์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ชินวัตร ยกศิริพันธุ์

คอมพิวเตอร์ นนุชกร ศรีสุขไช • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง

ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

คำแนะนำนักพิมพ์

ยัสกีน้าเฝ้ากับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 7 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนเขาเจียวซานเชื่อมโยงไปถึงเรื่องราวต่างๆ มากมาย ความลับที่เขวียเหมิงคาดไม่ถึงถูกเปิดเผยที่นี่ มีหลายเรื่องราวกลับตาลปัตรไปมาจนไม่รู้ว่สิ่งไหนจริง สิ่งไหนลวงตา

โมหรานไม่รู้ว่เขาควรทำอะไรต่อไป ไม่รู้ว่ถ้าอาจารย์รู้ความจริงทุกอย่างแล้วจะมองเขาด้วยสายตาแบบไหน รวมทั้งไม่รู้ว่ความสัมพันธ์ที่กำลังไปได้ดีของพวกเขาจะยังไปต่อได้หรือไม่

Rose

คำนำผู้แปล

สวัสดีมิตรรักนักอ่านทุกท่าน พบกันเป็นครั้งที่ 7 ใน *อัลก็๋หน้าโง่* กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา และตอนนี้เรื่องราวก็ได้ดำเนินมาถึงพาร์ตของสำนักหรรูเฟิงกับหลัวเฟิงหฺวา ผมอยากจะชวนตั้งข้อสังเกตกันเล็กน้อยเพื่อนักอ่านท่านใดไม่ทันสังเกต

ในเล่ม 1 มีตัวละครตัวหนึ่งเล่าว่ามีพี่ชายที่พลัดหลงกับตนเองไปตั้งแต่ยังเป็นทารก ซึ่งตัวละครตัวนั้นใช้แซ่เดียวกับหลัวเฟิงหฺวา มีความเป็นไปได้สูงว่าเป็นพี่น้องกัน ขอไม่ออกชื่อนะครับ อยากให้ทุกคนได้รู้พินกันสักหน่อย ^_^

แล้วพบกันใหม่เล่มหน้าครับ

น้อมคารวะ

Bou Ptm

TRIGGER WARNING :
นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา), angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน), cannibalism (การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน), child abuse (การทารุณกรรมเด็ก), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death (การตาย), depression (ภาวะซึมเศร้า), explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม-ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง), humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย), massacre (การสังหารหมู่), mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย), rape/non-con/dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม), suicide (การฆ่าตัวตาย), starvation (ความอดอยาก), torture (การทรมาน), underage sex (การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์) unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

เฝ้าเจียวซาน อีสจอส

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ มาหาพวกเขาอย่างบ้าคลั่งเป็นคลื่นยักษ์ที่ใดกัน เป็นงูพิษที่รวมตัวกรูกันเข้ามาซัดๆ!

ในช่องทางเดินคับแคบพลันโกลาหล เจ้าปลักข้า ข้าเบียดเจ้า ชั่วพริบตาก็มีคนไม่น้อยถูกเหยียบตาย เจียงซีรุ่นหลังหนานกงชื้อไปข้างหน้า “เจ้าไปก่อน ที่นี่ข้ารับมือเอง”

เขาว่าพลางสาตผงโอสที่แปลงประกายระยิบระยับออกมาจากในแขนเสื้อ ผุ่งพุ่งเหล่านั้นพอได้กลิ่นผงโอสนั้นก็พากันหยุดชะงัก ขดอยู่ที่เดิมไม่กล้าเข้ามา

เจียงซีตะโกนเสียงเกรี้ยวไปทางด้านหน้า “ทุกคนตั้งสติ รีบถอยกลับไปตำหนักกลาง อย่าเบียดกัน!”

เขาสยบกระแสคลื่นอสรพิษ จากนั้นรีบไล่ตามคนอื่นๆไป ขณะถอยไปถึงหน้าประตูศิลา ก็พบว่าหนานกงชื้อกำลังตรวจสอบรูปสลักมังกรผงาดตรงนั้นอยู่ เขากลาม “เกิดอะไรขึ้น”

“มังกรปีศาจต้องถูกควบคุมแล้วเป็นแน่” หนานกงชื้อกล่าว “ข้าอยากกลับไปตรวจดูที่สระหลงหูเล็กน้อย”

เขาว่าพลางจะผละไป เจียงซีรั้งเขาไว้ “งูพวกนั้นจะอย่างไร ข้าไม่ได้พกผงขับไล่มามากนัก หลังจากฤทธิ์ยาสลาย พวกมันจะต้องกรูมาอีกแน่”

เยี่ยงซี “ข้าเอง”

นางได้รับการฝึกฝนจากเมืองอันเฉิงของสำนักหฺรฺเหิงมาตั้งแต่เด็ก ด้วยเหตุนี้จึงเชี่ยวชาญการสู้ตัวต่อตัวในที่มืดมืดดับแค้นกว่าผู้ใด แม้หนานกงซือไม่ยอมให้นางอยู่ต่อ แต่เยี่ยงซีสีหน้าแน่วแน่ อีกทั้งนอกจากนางแล้วก็ไม่มีทางเลือกที่เหมาะสมกว่า ฉะนั้นสุดท้ายหนานกงซือจำต้องตอบไหลนาง

“ที่นี่มืดมาก ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ชอบ เจ้าตำโหว่สักครู่ ข้าจะรีบกลับมา”

เจียงซีกับหนานกงซือคือคนสุดท้ายที่ออกจากช่องอุโมงค์ ทันทีที่ออกมา หวงเซี่ยวเยว่ก็พุ่งเข้ามาหา ท่าทางดูตื่นจนไม่เหมือนลักษณะที่ชายชมรมเผ่าหวอดเคราขาวโพลนพึงมี

“หนานกงซือ! เจ้ายังกลับออกมาได้เล่นตุ๊กตีกอีก?”

หนานกงซืออดทนมานาน ยามนี้ถึงขีดจำกัดแล้ว ในที่สุดเขาก็ตัวดอย่างกราดเกรี้ยว “หากข้าเล่นตุ๊กตีก ตอนนี้เจ้าจะยังยืนอยู่ที่นี่ได้หรือหลีกไป อย่าเกะกะ!”

หวงเซี่ยวเยว่ชะงัก จากนั้นก็ชี้จมูกเขา “ดูสิ ดูสิ ฉีกหน้ากากออกมาแล้วสินะ เผยทางจิ้งจอกของเจ้าแล้วกระมัง เส่เส่ร้างมาตลอด ยามนี้ตกมาอยู่ในถ้ำแล้ว แม้แต่เสียงก็ดังขึ้นมาเสียแล้ว เจ้าคิดว่าตนเองยังเป็นทายาทสำนักหฺรฺเหิงที่มีอำนาจยิ่งใหญ่อยู่อีกหรือ ถึงได้กล้าจองหองพองชนเช่นนี้!”

“หวงเซี่ยวเยว่”

นอกจากหนานกงซือ คนที่ทนถึงขีดจำกัดแล้วยังมีอีกคน

เจียงซีเหลืออดแล้วจริง ๆ เขาแค้นเสียงลอดไรฟันอย่างน่าสะพรึง “อย่าคิดว่าข้าไม่รู้ว่าเจ้าวางอำนาจข่มเหงผู้อื่น เพราะมีจุดประสงค์อะไรกันแน่”

หวงเซี่ยวเยว่เก็บมือทันที สีหน้าแปรเปลี่ยน แต่ยังคงผินวางท่าสงบนิ่ง “เจ้าสำนักเจียงคงไม่เข้าใจความรู้สึกของข้าผู้เฒ่า ข้ากับสำนักหฺรฺเหิงมีความแค้นล้นนองชาย ข้า...”

“ข้าไม่อาจเข้าใจความรู้สึกของนักพรตหวงจริง ๆ” เจียงซีกลอกตา

มองเขาอย่างเฉยชา “และข้าก็ไม่สนใจห้องลับซ่อนขุมทรัพย์ของสำนัก
หฺรูเฟิงแม่แต่น้อย”

สายตาของเขาราวกับคมดาบที่ชักออกจากฝัก หวงเซียวเย่ไปถึงกับ
ผงะไปสองก้าว มองเจียงซืออย่างอึ้งงัน ริมฝีปากขยับเปิดปิด เหมือนปลา
ขาดน้ำอ้าปากพะงาบๆ พุดไม่ออกแม้แต่คำเดียว

เจียงซือ “หนานกง เจ้าไปตรวจดูเถอะ”

แต่สระหลงหนุ่นเป็นเพียงสระน้ำ ล้อมด้วยผนังทั้งสี่ด้าน มองไป
ก็เห็นได้ทั่ว ไม่มีสิ่งบังสายตา หลังจากตรวจดูอย่างละเอียดหลายรอบ
ก็ไม่พบสิ่งใดผิดปกติ หนานกงซื่อส่ายหน้า “ข้าจะลองไปดูที่ตำหนักหน้า
สักหน่อย”

ตำหนักหน้าประดับประดาอย่างซับซ้อนด้วยสิ่งของตกแต่งมากมาย ไหน
จะยังมีมหากาเงินหลงพวกล้วนอีก ส่วนหนานกงหลั่วเวลานี้ถูกทิ้งไว้อยู่
ในตำหนัก ตอนที่หนานกงซื่อเข้าไป เขากำลังกอดตะกร้าส้ม หลับกรน
ครอกๆ

หนานกงซื่อยืนอยู่เบื้องหน้าบิดาครูหนึ่ง แวดตาเลื่อนลอยว่างเปล่า
ทว่าขอบตาแดงรินขึ้นมาอย่างไม่อาจห้ามได้ เขาไม่กล้ายืนดูอยู่นาน ทั้ง
มิได้ปลุกบิดาที่ถูกทำเป็นหมาก กวาดตามองผ่านหมากที่ละตัว หวังจะพบ
ร่องรอยอะไรสักเล็กน้อย

เมื่อครูตอนที่ทุกคนยังอยู่ที่ตำหนักหน้า เขาไม่มีแก่นใจมองดูอย่าง
ละเอียด รู้เพียงที่นี้ถูกแบ่งเป็น “แดนสุชาวดี” และ “แดนนรก” ยามนี้
เมื่อสังเกตดูหุ่นเชิดแต่ละตัว ก็พบว่ามิสหายเก่าที่คุ้นเคยไม่น้อย เขาเห็น
อาสีที่ไม่ลงรอยกับสวี่ซวงหลินมาตลอดตกอยู่ใน “แดนนรก” ถูกอย่างสด
อยู่บนเตาไฟ เขาเห็นสาวใช้หลายคนในเรือนชานเชิงกำลังไล่ตะครุบหิ้งห้อย
จับผีเสื้อกันอยู่ใน “แดนสุชาวดี”...

เขาถึงขั้นเห็นปูของตน

แต่หนานกงซื่อไม่มีเวลามาอาลัยอาวรณ์มากนัก เพราะเขาพลัน
คลั่งคล้ายคลั่งคลาว่า จะเห็นคนผู้หนึ่ง คนที่...

จากนั้นเขาก็ได้ยินเสียง

ท่ามกลางเสียงอื้ออึงเหมือนกระแสน้ำ เขาได้ยินแล้ว

เสียงลั่นเครือ แผ่วเบาราวกับเสียงยุง...

“ชื่อเออร์...”

หนานกงชื่อราวกับถูกฟ้าผ่ากลางศีรษะ ยังไม่ทันหันไป น้ำตาก็เอ่อทันเต็มสองตา

เขาหันกาย ท่ามกลางม่านน้ำพราเลือน เห็นเพียงร่างสีครามเลือนราง เขารีบวิ่งไปยังร่างนั้น ตะโกนเสียงแหบพร่า “ท่านแม่! ท่านแม่!”

น้ำตาไหลรินลงมา สายตาดึงแจ่มชัดขึ้น

ใน“แดนสุขาวดี” สตรีผู้หนึ่งยืนอยู่อย่างแช่มช้อย เป็นหญิงเยนมารดาเขา นางก็เหมือนกับหนานกงฉางอิงที่วางตัวแข็งแกร่งเด็ดเดี่ยวเสมอ กอปรกับสรีระพละกำลังความรู้สึกนึกคิดของหมากในตำหนักใหญ่นี้ไว้ ดังนั้นแม้หนานกงชื่อจะเติบโตใหญ่จนไม่เหลือเค้าเมื่อยังเยาว์แล้ว แต่นางในร่างนี้ก็ยังคงจำบุตรชายของตนได้ทันทีที่เห็นเขาวิ่งเข้ามาในระยะสายตา

นางยื่นนิ้วมือแข็งทื่อไปหาบุตรชาย เค้นเสียงลั่นเครือออกมาอย่างยากลำบาก “ชื่อ...เออร์...”

เสื้อผ้าของหญิงเยนเป็นชุดเดียวกับที่นางสวมตอนหนานกงชื่อเห็นมารดาเป็นครั้งสุดท้าย เขาคุกเข่าเบื้องหน้านาง คล้ายย้อนกลับไปในปีนั้น คืนที่แสนปกติสุขในสำนักครูเฟิง มารดาไปหาเขาที่ห้องหนังสือ จันทรเต็มดวงลอยอยู่นอกหน้าต่าง

หนานกงชื่อคุกเข่าเบื้องหน้ามารดา เขาเงยหน้าจ้องมองนาง มีคำพูดมากมายอยากเอ่ย ทว่าสุดท้ายกลับเอ่ยออกมาได้เพียงคำพูดลั่นเครือประโยคหนึ่ง “ท่านแม่...หัวหล้าต่างชื่นชม ไม่ปากบั่นไปกว่า หัวหล้าต่างตำหนิ ไม่ท้อแท้ไปกว่า...”

กาลเวลาย้อนกลับไป

มารดาผู้เข้มงวดในวันวานยืนอยู่ข้างหน้าต่าง คิ้วงามขมวดมุ่น “หัวหล้าต่างตำหนิ ไม่ท้อแท้ไปกว่า ห่อนก่อนหน้าคืออะไร”

เด็กน้อยอีกอีก ตอบไม่ได้

ต่อมานางจากไปอย่างบุบปับ เขาคุกเข่าเบื้องหน้าโลงศพลีดาสนิทของนาง ยังคงไม่อาจท่องตำรามนต์สุดท้ายที่มารดากำชับไว้เมื่อยามมีชีวิตให้เขาท่องจำให้ได้ทั้งหมด

คำกล่าวที่ว่า “หัวหล้าต่างชื่นชม ไม่มากนั้นไปกว่า หัวหล้าต่างตำหนิ ไม่ท้อแท้ไปกว่า” ท่อนนี้ ผ่านคืนวันอันยุ่งเหยิงวุ่นวายมาสิบกว่าปี ในที่สุดก็ตกตะกอนแล้ว

หนานกงซื้อคุกเขาเบื้องหน้านาง เหมือนเมื่อตอนที่จากกันในเดือนจันทร์เพ็ญคืนนั้น ร่างของทั้งสองซ้อนทับกับในครั้งนั้น เพียงแต่ความเจ็บแค้นเต็มทรวงเมื่อครั้นแรก บัดนี้กลับกลายเป็นความรวดเร็วแทบใจสลาย ทั้งสร้างมัสการในต่อนั้น บัดนี้ก็กลายเป็นหมากที่ถูกควบคุมไปแล้วเช่นกัน

ทรงเยียนลอบจอนผมและแก้มของบุตรชาย สุดท้ายกุมมือที่เปื้อนคราบเลือดกระดำกระด่างของเขา นางหลับตาลงอย่างสิ้นไหว

“ชื่อเออร์ บัดนี้ร่างกายแม่ถูกควบคุม ไม่ต่างจากเนื้อบนเขียง สุนัขตัวนี้รู้ได้ทุกเมื่อ...แต่ชื่อเออร์ เจ้าต้องเชื่อว่า...คำพูดเหล่านี้ของแม่ล้วนมาจากใจจริง...ส่วนเป็นสิ่งที่อยู่ในใจแม่มยามที่จากไป แม่แม่จะแค้นเคืองการกระทำเช่นนี้ของอาเจ้ายิ่งนัก...แต่แม่ก็ซาบซึ้งต่อเขา...”

“ท่านแม่...”

“หากมิใช่เขา...สร้างแม่เป็นหมาก แม่จะได้พบเจ้า...พูดคุยกับ...กับเจ้าเช่นนี้อีกได้อย่างไร...” ทรงเยียนโน้มตัวลงมาอย่างช้าๆ และแข็งทื่อมือสั่นหายีนออกไป กอดบุตรชายไว้ในอ้อมอกอย่างแนบแน่น

“ก่อนแม่จากไป สิ่งสุดท้ายที่เสียใจที่สุดก็คือ...” นางสะอื้น ทว่ามิใช่เพราะจะถูกสรีระของหลินควบคุมอีกครั้ง นางกอดบุตรชายแน่น เอ่ยเสียงสั่นเครือ “สิ่งสุดท้ายที่แม่เสียใจที่สุด ก็คือที่ผ่านมัลลันไม่เคย...ที่ผ่านมัลลันไม่เคยกอดเจ้าอย่างเต็มที่เช่นนี้...ชื่อเออร์...”

“แม่รักลูกนะ”

หนานกงซื้อสะอื้น “ลูกรู้...ลูกรู้ทั้งหมด ท่านแม่ ลูกรู้ทั้งหมดแล้ว”

จู่ๆ พื้นดินก็สั่นสะเทือน ทรงเยียนล้มตาศื้นอย่างหวาดผวา “พันธะ

โลหิตของหวังหลีกำลังจะฉีกขาดแล้ว...”

“อะไรนะ”

“พันธะโลหิตของหวังหลีกำลังจะฉีกขาดแล้ว! แม่อยู่ที่นี้ ทุกวันล้วนมองเห็น!” หรงเยียนพลันเครื่องเครียดขึ้นมา “ซื่อเออร์ แม่จะไปหยุดยั้งเขา...แม่จะหยุดยั้งหนานกงซวี...”

หนานกงซวีเช็ดน้ำตา ตั้งนางไว้ “ท่านแม่ ท่านอยู่ที่นี้เห็นอะไร พันธะโลหิตจะฉีกขาดแล้วอะไรกัน”

“เจ้าฟังแม่” หรงเยียนเสียบไป รูม่านตาหดเล็ก คล้ายพลันถูกควบคุมอีกครั้ง แต่นางกัดฟันแน่น รวบรวมความรู้สึกนึกคิดในกาย ต้านทานการควบคุมของหมากเงินหลง “เจ้าฟังแม่ หนานกงซวีรวบรวมเทพคัสตราทั้งห้าแล้ว เทพคัสตราทั้งห้านี้ได้ดื่มโลหิตหมีนมมนุษย์จนเต็มเปี่ยม หากมันผนึกกำลังกัน ก็จะตัดพันธะระหว่างมังกรปีศาจกับสกุลหนานกงได้!”

“ตัดพันธะ?!”

“มิผิด เอ็นมังกรคืออย่างแรกที่ถูกตัดพันธะ”

หนานกงซวีหวาดผวา “ฉะนั้นผิวดิบที่จู่ ๆ ก็อาละวาดด้านนอกนั้น ความจริงเป็นเพราะเอ็นมังกรถูกตัดพันธะ จึงสลัดหลุดจากการควบคุม?”

“เป็นเช่นนั้น” หรงเยียนเอ่ยเสียงแหบพร่า “อย่างที่สอง คือเกล็ดมังกร”

หนานกงซวีพลันนึกถึงงูพิษที่พบเจอเมื่อครู่ ทั้งหมดคงแปรสภาพมาจากเกล็ดมังกร

“อย่างที่สาม คือหางมังกร”

หนานกงซวีหน้าถอดสี “เช่นนั้นแรงสั่นสะเทือนเมื่อครู่ คือพันธะของหางมังกรขาดแล้วใช่หรือไม่!”

“มิผิด จากนั้นเป็นหัวมังกร สุดท้ายเป็นตัวมังกร” หรงเยียนกล่าว “เมื่อหนานกงซวีใช้อาคมผ่านเทพคัสตราที่ห้าสำเร็จ ทั้งเขาเจียวซานนี้ก็จะหลุดจากการควบคุม...ไม่ยอมรับ...ไม่ยอมรับเจ้าสำนักใหญ่เป็นนายอีก...”

สีหน้านางเจ็บปวดอีกครั้ง ไม่อาจเอ่ยวาจาชั่วขณะ ดูเหมือน

ส่วหัวหลินจะสังเกตเห็นการกระทำของนางแล้ว กำลังพยายามยึดครองร่างกายของนางสุดความสามารถ

ทรงเยียนร้องครางเบา ๆ นิ้วมือเรียวขาวซีดจิกเข้าไปในมวยผมแน่น “ไม่...ไม่...”

“ท่านแม่!”

“ชื่อ...ชื่อเออร์...”

เสียงของเขาลูกสติของนางขึ้นมาอีกครั้งทันที นางเหมือนคนที่กำลังจะกระหายน้ำตายได้รับน้ำใสสะอาดดับกระหาย นางคว้าตัวบุตรชายเอาไว้แน่น สิ้นหน้าหวาดหวั่นไร้กำลังจะทำอะไรได้

นั่นเป็นสีหน้าอัปยศจนหนทางที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อนบนใบหน้ามารดา หานางงชื่อปวดใจราวกับถูกมีดกรีด เขากอดนางไว้ในอ้อมแขน แต่ก่อนตอนที่เขายังเป็นเด็กน้อย มารดามักเย็นชาและขี้มวดกวดขันกับเขายิ่งนัก แทบจะไม่เคยโอบกอดเขาเลย

บัดนี้ในที่สุดเขาก็ปกป้องมารดาได้แล้ว

แม้เป็นเพียงบุปผาในคันห้องจันทราในวาริ เป็นเพียงเสี้ยวสติเพียงเล็กน้อยยามมีชีวิตที่ยังซ่อนอยู่ในร่าง ไม่เหลือแม้กระทั่งวิญญาณแล้วก็ตาม

เท่านี้ก็เพียงพอแล้ว

ทรงเยียนขดกาย สิ้นเต็มเล็กน้อยในอ้อมอกบุตรชาย ผ่านไปพักใหญ่ นางจึงเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง ใบหน้าเต็มไปด้วยคราบเลือดและน้ำตา

หานางงชื่อรู้สึกผาดเผื่อนในลำคอ ยื่นมือไปเช็ดหน้าให้มารดา แต่เช็ดอย่างไรก็ยังเปอะเปื้อน เช็ดอย่างไรก็ยังคงไม่อาจเช็ดคราบเลือดเหล่านั้นออกได้ เขาหลับตาลงอย่างรวดร้าว

ทรงเยียนกล่าว “แม่รู้สิได้ว่าเขา...เขารับรู้การกระทำของแม่แล้ว...แม่เหลือเวลาไม่มาก...ฟังแม่ เขาตัดพันธะโลหิต เพื่อ...เพื่อทำพันธะใหม่กับมังกรปีศาจ ถึงตอนนั้น...อ้าก!”

สติของนางสับสนพราเลือนจนไม่อาจเอ่ยต่อ

แต่หนานกงซื่อเข้าใจแล้ว ใบหน้าเผือดสีเลือดทันที “ถึงเวลานั้น หวังหลี่จะฟังคำสั่งเขาเพียงผู้เดียว เราทุกคนบนเขาเจียวซานจะ...หนีไม่รอด แม้แต่คนเดียว?!”

“จะให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้เด็ดขาด...”

“จะให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้เด็ดขาด!”

แม่ลูกเอ๋ยขึ้นมาพร้อมกัน

หนานกงซื่อก็มหันมามองมารดา “ท่านแม่คงรู้ว่าควรทำอะไร”

“หนานกงซวี่ยังฝึกไม่ถึงขั้น...” สีหน้าหงเหียนฉายแววเย็นเยียบ “เขา...เขาไม่อาจสะกดหมากเงินหลงได้...จึงถูกพลย้อนทำร้าย แม่...แม่รู้ว่าควรทำอะไร...เจ้าฟังแม่”

หงเหียนคว้าแขนบุตรชาย กวาดตาไปที่ละน้อย จนสุดท้ายตกอยู่ที่ร่างสามีนาง

เนื่องจากเมื่อครู่พื้นดินสั่นสะเทือน หนานกงหลิวจึงถูกปลุกให้ตื่น กำลังกอดตะกร้าส้มของตน กวาดตามองโดยรอบอย่างสับสนงงงวย ทำทางไม่รู้เรื่องรู้ราว

นางจ้องเขาเซมิ่ง ราวกับเหยี่ยวจ้องงูในถ้ำ

“ต้องตายคนหนึ่ง” ริมฝีปากแดงขยับ หงเหียนเอ่ย “ซือเอ๋อร์ เจ้าไปสังหารเขา”

เฝ้าเจี้ยวซาน คำสัญญาของวิญญาณ

“!” นานกงซื่อผวา “ท่านแม่?”

“พันธะของมังกรปีศาจ มีเพียงต้องใช้โลหิตของคนสกุลหนานกง ลังเวยจึงจะเสริมความแข็งแกร่งได้” หรงเยียนกล่าว “มีเพียงเจ้า หรือเขา ฉะนั้นยอมเป็นเขา... เขากลายเป็นหมากไปแล้ว เป็นเพียงซากศพเดินได้... อีกอย่าง เขามีสิทธิ์อะไรมีชีวิตอยู่ เขาเป็นสามีไม่ซื่อสัตย์ เป็นบิดา ไม่เคร่งครัด เป็นวิญญาณชนไม่น่าเคารพ เขาเสียชาติเกิด ใครจะรู้ว่าเหตุใด หนานกงซื่อจึงเกิดเมตตาชั่ววูบ ถอนคำสาปผลหลังฉื่อให้เขา ปล่อยยให้เขากลายเป็นคนโง่!”

หนานกงซื่อแข็งค้างอยู่ที่เดิมด้วยความตกตะลึง รวากับตนเองกลายเป็นหมากไปแล้ว แข็งที่ฉื่อจนไม่อาจขยับเขยื้อน

“ฉื่อเออร์ แม่ไม่อาจควบคุมร่างกายตนเองได้ ยากจะลงมือ บัดนี้มีเพียงเจ้า... มีเพียงเจ้าโยนเขาลงสระหลงหู เมื่อโลหิตตกลงในสระ... ชีวิต... ชีวิตต่ำช้าของเขาก็จะแลกมาซึ่งความสงบสุขของผู้คน ก็นับว่าเขา... ได้สั่งสมกุศลหลังความตาย!”

หนานกงซื่อยังไม่หันตอบ พลันได้ยินเสียงคนตะโกนมาจากทางด้านสระหลงหู “นั่นมันอะไร แมลงปีกแข็งพวกนี้มาจากที่ใด”

แมลงปีกแข็ง...?

จากนั้นภายในตำหนักก็มีเสียงแผดร้องดังมาอย่างต่อเนื่อง ยังมีเสียง

ตะโกนสั่งการของพวกเซวียจึงยิ่งกับเจียงซี หรงเยียนเอ๋ยด้วยความร้อนรน “เร็วเข้า พันธะโลหิตของทางมังกรขาดแล้ว ยังเหลือพันธะสองอย่างสุดท้าย หากรอจนคลายออกหมด ต่อให้โยนเขาลงสระโลหิตก็ไร้ประโยชน์”

หนานกงซื้อถูกนางเตือนสติ

“ยังลังเลอะไรอีก!” หรงเยียนกล่าว “เขาก่อกรรมทำเข็ญไปทั่ว ทำให้สำนักหฺรู่เฟิงมาถึงขั้นนี้ ชื่อเอ๋อร์! เจ้ารีบได้สติสักทีเถอะ! ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว เจ้า...!”

เสียงของนางพลันขาดหายไป

จากนั้นนัยน์ตาของนางเหลือกขึ้นช้า ๆ ฐานตาหดเล็กจับพลัน ดูเหมือนสรีระของหลินจะไม่อาจทนได้อีก จึงพุ่มพรั่งวิญญาณที่โหดเหี้ยมที่สุดควบคุมนาง

หรงเยียนไม่หลงเหลือสติรับรู้อีกต่อไป

ใบหน้านางคล้ายกำลังหลับฝันอีกครั้ง นางลุกขึ้นช้า ๆ เดินไปทาง “แดนสุขาวดี” กลับไปยังจุดที่ไม่สะดุดตาที่นางอยู่ในตอนแรก แว่ตาว่างเปล่า พิมพ์เสียงเบา “ชื่อเอ๋อร์...ตอบแม่ หัวหล้าต่างตำหนิ ไม่ท้อแท้ไปกว่า ท่อนก่อนหน้าคืออะไร”

หนานกงซื้อกำลังสิ้นหิ้ม

เขาคุกเข่าตัวสั่นเทาอยู่กับพื้น แม้มิได้รู้สึกใดควบคุม แต่กลับรู้สึกเหมือนติดอยู่ในปวงแห ไร้ทางออก

หัวหล้าต่างชื่นชม ไม่บักบันไปกว่า หัวหล้าต่างตำหนิ ไม่ท้อแท้ไปกว่า...

นี่คือสิ่งที่มารดกคาดหวังว่าเขาจะทำได้

ยากยิ่งนัก

ช่างยากยิ่งนัก

ในวัยเยาว์ ไม่ว่าจะให้เขาท่องจำ คัมภีร์อิสรจักรที่ยากจะเข้าใจ หรือให้เขาเรียนรู้สิบดอกให้ถูกกลางเป่าเก้าครั้ง ก็ล้วนเป็นเรื่องที่ยากเหลือเกิน

บัดนี้ มารดาบอกให้เขาใช้เลือดของบิดาเขาไปเสริมความแข็งแกร่งของพันธะโลหิตเขาเสียชาน

เขาฟังเสียงแตรร้องโห่หวาด้านนอก ได้ยินเพียงเสียงก็รู้ว่าแมลง
ปีกแข็งที่แปรมาจากหางมังกรที่ตื่นขึ้นมานั้นน่าสะพรึงเพียงใด เขานึกถึง
เยี้ยวซึ่งขึ้นมา เยี้ยวซึ่งกำลังรบคึกกับกระแสนรพิษเพียงลำพังท่ามกลาง
ความมืด รอเขาตรวจสอบทุกอย่างแล้วรีบกลับไปโดยเร็ว

“ชื่อเออร์...” ด้านหลังเป็นเสียงพึมพำของมารดา
เขาชักกระปี่ยาวออกช้าๆ เดินไปทางหนานกงหลิว
แค่นั้น

จะไม่แค่นั้นได้อย่างไร

เขามองบุตรผู้...

ข้าจะไม่แค่นั้นได้อย่างไร

ควักหัวใจมารดาเขาทั้งเป็น ลอบคืบซู้กับเจ้าสำนักเจียงตง ทำให้
เจ้าหมู่บ้านหลี่แห่งหมู่บ้านปีศาจต้องตกอยู่ในสถานะลำบาก ทำให้สำนัก
หฺรูเฟิงพินาศย่อยยับ ทั้งความวุ่นวายกับชื่อเสียงฉาวโฉ่เอาไว้ ทำให้เขา
กับเยี้ยวซึ่งต้องอยู่อย่างหวาดวิตกทุกคืนวัน ไม่มีที่ให้กลับไป รวากับสุนัข
ไร้บ้าน เขาจะไม่แค่นั้นได้อย่างไร!

กระปี่ประจำกายเงือขึ้น ประกายสีขาวสะท้อนใบหน้าหนานกงหลิว
บนใบหน้าที่ไม่อ่อนเยาว์นั้นแฝงความสงบนิ่งปลอดภัยอย่างที่เด็ก
พึงมีอยู่หลายส่วน

หนานกงหลิวมองหนานกงชื่อ มือของหนานกงชื่อสั่นระริก เขาเอ่ย
“ท่านลูกขึ้นมา”

“ท่านเป็นใคร เหตุใดต้องให้ข้าลุกขึ้น ข้าจะนั่งที่นี่ ข้าจะรอฝ่าบาท...”

“ฝ่าบาทอะไร!” หนานกงชื่อตวาดเขาอย่างฉุนเฉียว หัวใจเต้นระทึก
เลือดในกายพลุ่งพล่าน “นั่นเป็นน้องชายท่าน! จำได้หรือไม่ หนานกงหลิว!
นั่นคือน้องชายท่าน!”

“เป็นน้องชายและเป็นฝ่าบาทด้วยหรือ” หนานกงหลิวตกใจ หดตัว
กลม “ท่านอย่าดูนกสิ ท่าน...ท่าน...ท่านร้องให้ทำไม”

ข้าร้องให้?

หนานกงชื่ออึ้งงัน

ข้า...ข้าร้องไห้หรือ

น้ำตาขมปร่าไหลรินลงมา ตกลงบนพื้นพร้อมกับกระป๋องประจำกาย
หนานกงซื้อพลันคุกเข่าลงกับพื้น ร้องไห้โฮออกมา

เหตุใดต้องเป็นเช่นนี้

เขาแค้นบิดา เขาคิดว่าตนแค้นจนสามารถบีบให้บิดาตามมายัง
สระหลงหนู เพื่อทำพันธะโลหิตกับเขาเจียวซานและหวังหลี่หม่ออีกครั้ง
ได้แท้ๆ

เหตุใดข้าถึงแค้นไม่ได้ คนที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ทำให้ข้าไว้บ้านให้กลับ
ทำให้บ้านแตกคนตาย เหตุใดข้าไม่แค้น

แต่ว่า...

แต่ว่าข้าไม่อาจลงมือได้จริง ๆ

ขณะประกายกระบี่ส่องจับใบหน้าคนผู้นี้ เขาเห็นริ้วรอยเหี่ยวย่นที่
หางตาของคนผู้นี้ สิ่งที่เขาคิด

กลับเป็น...

กลับเป็นช่วงเวลาที่ยังเด็กนัก ขณะวิ่งไล่ตามเหาะไปจินอย่าง
ทุลักทุเลในทุ่งหญ้าเขียวเยี่ยว

ผีเท้ายังเตาะเตาะไม่มั่นคง สุดท้ายจึงจนสะดุดล้ม

ทรงเยียนยืนอยู่เบื้องหน้าเขา เอ่ยกับเขาที่ร้องไห้แงๆ “ลุกขึ้น
มาเอง”

เจ็บยิ่งนัก

และเพราะเจ็บจริง ๆ เขาพยายามตะกายลุกขึ้น แต่ก็ไม่สำเร็จ
เขายืนมี้อออกไป อ่อนวอนให้มารดาอุ้มเขาลึกครั้ง พยุงเขาลุกขึ้น
สักหน

แต่ทรงเยียนมิได้ยื่นมือมา ไม่เคยยื่นมือมาเลย

สุดท้ายเป็นมือใหญ่อบอุ่นอีกมือ อุ้มเขายิ่งตัวเล็กขึ้นมาจากพื้น
กอดไว้ในอ้อมอก แสงตะวันสาดส่องลงมา เขาเห็นใบหน้านั้น

ใบหน้านั้นยังหนุ่มแน่น เป็นมิตร เหมือนบุรุษแสนดี เปี่ยมด้วย
ความรักความเมตตา

“ไ้อ้ยหา บางครั้งชื่อเออร์ของเราก็ต้องให้คนฟังเหมือนกันนะนี่”
คนผู้นี้ลืบลั่นผมอ่อนนุ่มของเขา แววดาอ่อนโยนยิ่งนัก “หากทุกคนก็ล้วน
ลุกขึ้นมาเองได้ จะยังมีพ่อแม่ไว้ทำไมเล่า”

นั่นคือความประทับใจเมื่อแรกเริ่มที่หนานกงชื่อมีต่อบิดา ในความ
ทรงจำของเขา

ในตำหนักกว้างใหญ่ที่เต็มไปด้วยผิติดิบ คนเป็นเพียงผู้เดียวลุกขึ้นมา
อย่างชวนเซ

เขาลุกขึ้นมา ทว่าไม่นานก็คุกเข่าลงอีกครั้ง

เขาไขกศิระไปยังทิศทางที่ทรงเยียนอยู่จากไกล ๆ จากนั้นลุกขึ้น
อีกครั้ง หันกายหมายผลไป

ลู่ ๆ แขนเลื้อยถูรั้งไว้

คนที่ดึงเขาไว้กลับเป็นหนานกงหลิว

“...”

หนานกงหลิวหยิบสัมผัสผลหนึ่งจากในตะกร้ายื่นให้เขา คึดอยู่สักพัก
จากนั้นก็ปอกเปลือก แกะสัมผัสหนึ่งยื่นมาที่ปากเขา

“ไม่ต้องร้องไห้แล้ว ถึงจะไม่รู้ว่าท่านจะทำอะไร แต่สัมผัสนี้หวานอร่อย
มาก ข้าเก็บมาเองกับมือ ท่านลองชิมดูสิ”

หนานกงชื่อไม่ยากกิน แต่สัมผัสนั้นยังจ่ออยู่ที่ริมฝีปาก
หนานกงหลิวยื่นให้เขา เหมือนเมื่อตอนเด็ก ๆ ที่ป้อนอาหารให้เขากิน
นับครั้งไม่ถ้วน

นั่นสัมผัสหวานอมเปรี้ยวกระจายเต็มปาก หนานกงชื่อเช็ดน้ำตาแรง ๆ
ในที่สุดก็ตัดสินใจโยนกระป๋องทิ้ง หันกายสาวเท้าออกจากตำหนักหน้าไป

เขามาถึงข้างสระหลงหนูที่กำลังโกลาหล

แมลงปีกแข็งที่แปรสภาพมาจากหางมังกรนั้นดูร้ายยิ่งนัก มีผู้ฝึก
บำเพ็ญมากมายต่อสู้อย่างตัวตาย โลหิตไหลนองพื้นเป็นสายน้ำ เนื่องจาก
แมลงตัวเล็กมาก ปริมาจารย์ใหญ่อย่างฉู่หว่านหนิงกับเสียงซีจึงปกป้อง
คนทางด้านหลังได้ไม่มาก สถานการณ์ซุลมุนวุ่นวาย รวากับอยู่ในหม้อ

น้ำเดือด

ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นหนานกงซื้อเข้ามา

เขาเดินเข้ามาในคาน้ำ

หลายชั่วยามก่อนหน้านี้ เขาสูญเสียแก่นวิญญาณไปแล้ว คิดว่านับจากนี้ตนต้องกลายเป็นคนธรรมดาไปชั่วชีวิต

ยามนี้จึงได้รู้ว่า ที่แท้โชคชะตารู้ว่าเขาหึงหะนง แม้มิได้ชื่นชอบเขา ทว่าสุดท้ายก็ไม่ไฉนร้ายต่อเขาเช่นกัน

ยังติดค้างก็แต่คนเดียว...

สายตาของเขาตกอยู่ที่อุโมงค์ซึ่งเชื่อมไปยังแท่นเจาะหิน

เยี่ยวังซี

หนานกงซื้อพลันยิ้มออกมา

เคราะห์ดี สุดท้ายก็ยังไม่ทันได้บอกเจ้า ขอขอบคุณที่เจ้าไม่จากไปไหน ขอขอบคุณที่เจ้าไม่เคยเปลี่ยนใจ คราะห์ดีที่ยังไม่ทันได้บอกเจ้าว่า ในที่สุดข้าก็เข้าใจความปรารถนาดีของเจ้า เข้าใจความรู้สึกของเจ้าแล้ว จะขออยู่กับเจ้านับจากนี้

เคราะห์ดีที่ยังไม่ทันบอก หากไม่คงทำให้เจ้าต้องเจ็บปวดโดยใช้เหตุเช่นนั้นก็จะ...

ตูม

เช่นนั้นก็จะอะไร...

เขาไม่ได้คิดจนจบ หากคิดอีกก็คงไม่เหลือความกล้าอีกต่อไป เขามีได้คิดจนจบ สรรโลหิตเดือดพล่านก็กลืนกินร่างเขาไป เขามีได้คิดจนจบ ก็แปรเป็นโครงกระดูก สลายเป็นเถ้าธุลี

สิ่งสุดท้ายที่เขาทำหันท่อนตาย คือปลดขงชงออก โยนขงชงที่มารดักเก็บให้ไปที่ข้างสระพร้อมกับเหน่าไปเงินที่ส่งเสียงร้องอยู่ข้างใน

ชั่วขณะที่หนานกงซื้อรู้สึกว่าร่างของตนกำลังสลายเป็นเถ้าธุลี คล้ายจะยังมีสติรับรู้อยู่ แต่มิได้รู้สึกเจ็บปวด เขาคล้ายได้ยินเสียงขงชงตกลงบนพื้นอย่างปลอดภัย เสียงร้องโหยหวนของเหน่าไปจิน คล้ายยังได้ยินผู้หญิงคนหนึ่งร้องเรียกชื่อเขาอย่างชัดเจน ความสงบเยือกเย็นที่เหลือเพียง

น้อยนิดมลายหายไป

เขายากร้องตอบ

อยากร้องตอบสักคำ

อาจารย์...

ข้ายอมรับท่าน

ข้าจะไม่ยอมรับท่านได้อย่างไร

ความจริงข้าทำได้ทุกอย่าง พิธีชกศีรษะกราบอาจารย์ได้ตั้งไม่
ครั้งนั้น

แต่ว่าท่านปฏิเสธข้า

ข้าเองก็มีความหยิ่งทะนง กลัวว่าท่านจะดูแคลนข้า ฉะนั้นจึงแสวง
ทำเป็นว่าตอนนั้นยังเล็กนัก จึงลืมเรื่องราวไปหมดแล้ว

ต่อมาท่านยอมรับข้า แต่ข้ากลัวจะดึงท่านมาพัวพัน...

ตอนนี้ดีแล้ว

ข้ามีอาจารย์แล้ว ข้าห้องคัมภีร์อิสระจรรให้ท่านแม่ฟังแล้ว เยี้ยวซึ่ง
กับหน้าไปจินก็ไม่มีอะไร

ใช่แล้ว คิดไม่ถึงว่าก่อนตายยังได้กินส้มกลีบหนึ่ง

เป็นคนผู้นั้น... แทะให้ข้ากินกับมือ...

รสชาติเหมือนส้มที่เขาเคยป้อนให้ข้ากินในวัยเยาว์

หวานอร่อยยิ่งนัก...

วิญญาณของหนานกงซื่อพลันแตกสลาย ทุกสิ่งเลือนหาย ทุกสิ่ง
กลายเป็นเงาภายในอดีต ความฝันเก่า เรื่องราวแต่หนหลัง ล้วนล่องลอยไป
กลายเป็นพันธะโลहित

สระหลงหุนพลันเปล่งแสงสว่างพรำตา ทุกหนแห่งที่แสงส่องไปถึง
บังเกิดเสียงมังกรคำรามกระป๋กรีดร้อง แผ่นอาณาพ่ายลายล้าง บดขยี้
แมลงปึกแข็งหางมังกร อสรพิษเกล็ดมังกร เอ็นมังกรที่คำซู่ฟุ้งผิบบทที่
ด้านนอกจนแหลกเป็นจุณ

ตอนที่เยี้ยวซึ่งฟุ้งออกมาจากอุโมงค์ด้วยร่างที่อาบโลहित สิ่งที่เกิดขึ้นคือ
ร่างของหนานกงซื่อในช่วงขณะสุดท้ายที่ตกลงไปในสระ เห็นสระโลहित

เปล่งประกายมังกรเจิดจ้า ยังมีเหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญกำลังมองไปที่สระโลหิต
เหินไปจินที่ส่งเสียงร้องไว้ที่ฟุ้งอยู่ริมสระ จู่ทว่าหนึ่งก้มลงอุ้มเหินไปจิน
ขึ้นมา...

กระบี่ประจำกายของนางตกลงบนพื้นดังเค็ง

“อาซื่อ!”

เสียงร้องตะโกนแหบพร่า แหบหลายผืนฟ้า!

เยี่ยงวี่งซีในยามนี้มีแต่บาดแผลเต็มตัว นางเดินชวนเซไปข้างหน้า
ยังไม่ทันถึงริมสระโลหิต ถึงขั้นยังไม่ทันหลังน้ำตา สภาพาดเจ็บสาหัส
และอารมณ์คลุ้มคลั่งก็ทำให้นางแตกสลายในที่สุด พินทุกลูกลามไปทั่วร่าง
ร่างกายเย็นเฉียบ

“อาซื่อ...”

นางวิ่งไปอย่างโหดโหดที่ละก้าว ริมฝีปากเขียวคล้ำชยับพร้อม
เสียงสะอื้น หยดน้ำตาไหลรินลงมา นางไม่อาจทรงกายได้อีกต่อไป ล้มลง
บนพื้นกระเบื้องเย็นเฉียบอย่างแรง

เบื้องหน้าสายตามืดมัวเป็นวูบ ๆ แต่นางยังใช้นิ้วมือที่เปราะไปด้วย
คราบเลือดเกาะพื้นไว้ ค่อย ๆ คลานไปข้างหน้า

ทั้งๆที่รู้ว่าสายเกินไป

เห็นหนานกงซื้อกระบี่โดดลงสระหลงหูไปกับตาแล้ว

ทุกสิ่งล้วนจบสิ้นแล้ว

แต่นางไม่ยินยอม

จะยินยอมได้อย่างไร...จะยินยอมได้อย่างไร!

ราวกับว่า ขอเพียงแข็งใจคลานไปถึงริมสระ ก็จะทำให้คนผู้นั้นกลับ
มาได้ ราวกับว่า ขอเพียงยังปักใจกับชั่วขณะนั้น หนานกงซื้อก็ยังกลับมา
อยู่ข้างกายนางได้

เจ้าเคยบอกข้า

ที่หน้าโพรงสรวพิช เจ้ารับปากข้าแล้วชัดๆ...

เจ้าบอกว่า

“ที่นี่มีดีมาก ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ชอบ เจ้าต้านไว้สักครู่ ข้าจะรีบกลับมา”

น้ำตาหยดลงมา

นางฝันเห็นหยดเอาไว้ แม้กัดฟันจนแตกละเอียดก็ยังฝันเอาไว้
คลานไปยังริมสระหล่นหินที่คืนสู่ความนิ่งสงบแล้ว ที่ละน้อย...ที่ละน้อย
อย่างพรวนเลื่อน ร่างเกร็งกระตุก

เข้ามาแล้ว

เจ้าเล่า

เบื้องหน้ามืดเหลือเกิน รอบด้านก็เย็นยิ่งนัก จะมีผีร้ายมาอีกหรือไม่
จะมีภูปิศาจโฉบมาอีกหรือไม่ เจ้าทำเหมือนเมื่อก่อน ชัดยันต์วิญญาณออกไป
แล้วหันกลับมาอย่างน่าเกรงขามได้หรือไม่

บอกกับข้าว่า “ตามข้ามา ข้าจะปกป้องเจ้าเอง” ได้หรือไม่

“หนานกงซื่อ...อาซื่อ...” นางสะอื้น ในที่สุดก็ร้องไห้เสียงดัง “เจ้า
กลับมาสิ! วิญญาณเอ๋ยวจา เจ้าต้องรักษาสัญญา เจ้ากลับมาสิ!”

แต่เสียงร้องไห้นั้นมิได้คงอยู่นานนัก พืชร้ายรุนแรงกับบาดแผลสาหัส
กลืนกินนางไปในที่สุด ก่อนสติของนางจะดับไป สิ่งสุดท้ายที่ทำได้ยื่นมือ
ออกไปยังขอบสระหล่นหิน รวากับทำเช่นนี้จะสามารถคว้าชายเสื้อของคน
ในสระเอาไว้ ให้เขายังคงอยู่ข้างกายนางได้

เดิมทุกสิ่งกำลังจะเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น...แก่นวิญญาณของอาซื่อ
แตกสลาย ก็หาวิธีหยุดยั้งได้ ทุกคนล้วนมิได้แค่นึกถึงเขาเช่นนั้นอีกแล้ว...
เดิม...ก็ใกล้จะหลุดพ้นแล้ว

ทว่าความมืดมิดมาเยือนอีกครั้ง ครั่งนี้ สำหรับนางแล้ว อาจไม่มี
แสงอรุณอีก

“อาซื่อ...”

เย้ยว้างซีพึมพำ ในที่สุดดวงตาก็คิพิดลงช้าๆ

วิญญาณร้ายของมังกรปีศาจถูกลอยไปในที่สุด หนานกงซื่อใช้เลือดเนื้อ
ของตนสังเวย เสริมพันธะโลหิตที่กำลังจะแหลกสลายให้แข็งแกร่ง ส่วน
สระโลหิตมังกรที่ผาสนรวมวิญญาณของหนานกงซื่อเข้าไป ย่อมยากที่
สวัชวงหลินจะทำลายได้

ทุกอย่างสิ้นสุดแล้ว

เขาเจียวซานไม่มีต้นไม้ใบหญ้าสักต้นให้ส่วิซวงหลินใช้งานได้อีก
หนานกงซื่อมีได้มีฝีมือเลิศล้ำเหมือนหนานกงฉางอิง ทว่าสุดท้ายกลับเป็น
เขาที่ตัดเขี้ยวเล็บแหลมคมที่สุดของส่วิซวงหลินไป

ทุกคนนั่งนิ่ง ได้ยินเพียงเสียงครวญครางเบา ๆ ของคนที่ได้รับ
บาดเจ็บก่อนหน้านี้

แสงเจิดจ้าของสระโลหิตมั่งกรค่อย ๆ สลายไป โมหรานเดินไปที่
ข้างกายฉู่หว่านหนิง ฉู่หว่านหนิงก้มหน้าหลับตา มือข้างที่อุ้มหน้าไปจีน
ขาวซีดเย็นเฉียบ เส้นเลือดสีเขียวจาง ๆ ได้ผิวหนังปูดโปนขึ้นมาเล็กน้อย
เพราะกำลังช็อกมึน

“อาจารย์...”

ฉู่หว่านหนิงมิได้พูดอะไร สุดท้ายเพียงแค่วางหน้าไปจีนลงข้างกาย
เยี่ยวังซี พร้อมกับซอญซนของหนานกงซื่อ

เขาลุกขึ้น ในดวงตาจับไอน้ำ ทว่าขณะมองไปยังอุโมงค์ที่เชื่อมไปยัง
แท่นเจาหุน ไอน้ำนั้นก็เกาะตัวเป็นเกล็ดน้ำแข็งแล้ว

เขาไม่พูดอะไรสักคำ เทียนเวินในมือเปล่งประกายสีทอง เขาเดิน
ไปยังอุโมงค์อันมืดมิดนั้น

โมหรานตามเขาไป คนของยอดเขาสื่อเชิงลั่นเดินตามไปเงียบ ๆ

ไม่มีผู้ใดถาม ไม่มีผู้ใดกล่าวคำ

การเป็นแนวหน้าสื่อความหมายถึงอะไร พวกเขาล้วนขัดแย้งแก่ใจ
แต่พวกเขาต่างติดตามไป ไม่มีผู้ใดล่าถอย ตามมาด้วยคนของวังท่าเสวีย
กุเยวี่เยี่ย...

ก่อนเจียงซีก้าวเข้าไปในอุโมงค์ ได้สั่งการศิษย์บางส่วนให้อยู่คอย
รักษาและปกป้องคนเจ็บ “พวกเจ้าอยู่ที่นี่ ดูแลคนบาดเจ็บ โดยเฉพาะ
แม่นางเยี่ย หากผู้ที่ยังไม่ตายเหล่านี้เสียชีวิตอีก กลับไปจะหักเบี้ยรายเดือน
และศิลาวิญญาณของทั้งปี”

“ขอรับ เจ้าสำนัก”

ประตูที่ผ่านไปยังแท่นเจาหุนถูกเปิดออกแล้ว ตลอดทางมานี้สูญเสีย
กำลังคนไปไม่น้อย แต่พวกเขาก็มาถึงสถานที่แห่งสุดท้ายของตำหนัก

เทียนกง ศาลบรรพชนของสำนักหฺวู่เฟิงจนได้...

ในที่สุดก็มาถึงเสียที สถานที่บวงสรวงและเรียกดวงวิญญาณ
แก่นเจาหฺน

ไร่ป้าปุ๋ยมูลไก่

เงาเจียวซาน หวัระความฝันเพื่อนของจำ

อุ๋หวานหนิง ก้าวออกจากอุโมงค์เป็นคนแรก เหยียบลงบนบันได
ศิลาขั้นสุดท้าย สิ่งที่น่าทึ่งต่อสายตาคือแท่นสูงโล่งกว้างต่างจากความ
คับแคบในทางเชื่อม กว้างใหญ่จนแทบไม่เห็นปลายทาง รวากับแดนพิสุทธ์
ที่ลอยอยู่บนสวรรค์เก้าชั้นฟ้า

ยามนี้ ดวงจันทร์ลอยเด่นกลางนภา แท่นสูงตั้งอยู่อย่างเดี่ยวดาย
ไร้ต้นไม้ใบหญ้าองกวมแม่มักซุน ทอดสายตาไป ที่กึ่งกลางของแท่นสูง
ท่ามกลางลมหนาวเย็นที่พัดมาเป็นระลอก เงาเมฆหม่นทึม มีคนผู้หนึ่ง
นั่งอยู่

สวี่ซวงหลิน

คนทางด้านหลังทยอยออกมาหมดแล้ว ช่วงเวลานั้นล้วนตกตะลึง
เมื่อเห็นสวี่ซวงหลิน

เซวี่ยเจิ้งยงเอ่ยด้วยความประหลาดใจ “เหตุใด...นี่มัน...นี่มัน
เกิดอะไรขึ้น”

อีกคนสะดุ้งเฮือก เอ่ยเสียงเบา “สวรรค์ เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้”

“เขาตายหรือเป็นกันแน่”

ไม่หรรษาเดินเข้าไปใกล้เขา ยิ่งเข้าไปใกล้ ภาพเบื้องหน้ายิ่งชวนขนลุก...
สวี่ซวงหลินนั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่บนพื้น ร่างกายสีขาวของเขาเน่าเปื่อย
ไปหมดแล้ว ไม่เหลือเค้าของมนุษย์เลย เลือดและหนอง รวมทั้งของเหลว

สีดำไหลซึมออกมาจากร่าง ส่งกลิ่นเหม็นเน่าคุกคามผู้คน รอบกายเขามี
เทพคัสตราทั้งห้าปักไว้ สาดรังสีอำมหิตหนาแน่น

ไม่ทราบกำหนดแน่นอนอย่างอดไม่ได้...เขาเห็นบุญแล้ว

บุญบักก็อยู่ในพื้นดิน แผ่แสงเรืองรองสีเขียวอ่อนออกมา สูดหายใจ
รวมลำแสงกับเทพคัสตราทั้งสี่ที่เหลือ ไหลเข้าสู่หัวใจของสรีขวงหลิน สองจับ
ใบหน้าชูปตบของสรีขวงหลินจนเป็นเงาบุ๋บไหว เต็มมิดเต็ยสว่าง

ที่ด้านหลังของสรีขวงหลิน มีหมอกควันดำสนิทกลุ่มหนึ่งม้วนขด
วนเวียน คล้ายเป็นขายาคุมที่กำลังจะก่อตัวเป็นรูปร่าง

คนอื่น ๆ เดินตามเข้ามา

หวงเซียวเยร์พึมพำอย่างไม่อยากเชื่อ “นี่คือ...นี่คืออาคมวิญญาน
คัสตรา?”

เซวียเหมิงไม่รู้ว่าจะไรคืออาคมวิญญานคัสตรา กำลังจะถามบิดา
พอหันไป กลับเห็นเซวียเจิ้งยงสีหน้าซีดเผือด เห็นชัดว่าไม่เชื่อว่าจะมีคน
ใช้อาคมชนิดนี้ได้

“นี่มันอะไรกันแน่”

เห็นชัดว่าผู้ที่ไม่รู้จักอาคมวิญญานคัสตรามิได้มีเพียงเซวียเหมิง
คนเดียว ยังมีผู้เฒ่าอีกคนถามเสียงเบา

จู่หวานหนึ่งจ้องใบหน้าสรีขวงหลิน “อาคมวิญญานคัสตรา คือ
การนำวิญญานของตนส่งเวทเทพคัสตราที่ดื่มโลหิตจนอิ่ม จากนั้นทำ
พันธสัญญาต่อเทพคัสตรา สัญญาว่าหลังจากตายแล้ว วิญญานของตน
จะถูกวิญญานคัสตราของเทพคัสตราฉีกกลืน กลายเป็นเครื่องสังเวยที่
หล่อหลอมเทพคัสตรา”

“สังเวยคัสตรา?” เซวียเหมิงตกตะลึง “เหตุใดต้องทำเช่นนี้”

“เพราะพลังวิญญานของเขาไม่พอ” จู่หวานหนึ่งกล่าว “นี่เป็นวิธีที่
สามารถเพิ่มพูนพลังของตนได้มหาศาลอย่างรวดเร็ว เขาสังเวยวิญญานให้
เทพคัสตรา ส่วนเทพคัสตราก็ให้เขายืมพลัง”

ขณะกำลังอธิบาย พลันได้ยินเสียงหอบหายใจเบา ๆ

ทุกคนต่างผงะถอยก้าวหนึ่ง เซวียเหมิงชักหลังเฉิดออกจากฝัก จ้อง

ใบหน้าส่วิซวงหลินเซมิ่ง

ส่วิซวงหลินลืมตาขึ้นช้าๆ เขาเงยหน้าขึ้นภายใต้แสงจันทร์ ใบหน้า
ซีกหนึ่งยังเป็นปกติ ใบหน้าอีกซีกน่าพะยอกลั่นเหม็นคลุ้ง

“ปรมาจารย์ฉู่...ทุกท่าน ในที่สุดก็หาเจอจนได้นะ”

มือข้างหนึ่งของเขายื่นขึ้น ลูกขึ้นยืนอย่างชวนเซ สายตาเขากวาด
ผ่านใบหน้าทุกคน บ้างระแวดระวัง บ้างขยเซเขยง บ้างก็หวาดกลัว

เขาไม่สนใจ กลอกดวงตาข้างที่เป็นปกติ นัยน์ตาถึงชั้นฉวยแวว
หยอกเย้าและอำมหิต ทว่าเขากวาดตามองรอบหนึ่ง และอีกรอบหนึ่ง ก็ไม่
พบคนที่ต้องการหา รอยยิ้มชั่วร้ายบนใบหน้าแข็งค้าง ก่อนจะเลื่อนหายไป

ส่วิซวงหลินตะโกนเสียงเหี้ยม “เยี่ยงี้ชีเล่า?”

เซวียเหมิงฉุนจัด “เจ้าคู่ควรเอ๋ยชื่อนาง?”

“พวกเจ้าทำอะไรนาง!”

เซวียเหมิงยิ่งเดือดดาลกว่าเดิม “เจ้าสนใจด้วยหรือ คนไม่มีหัวใจ
หัวใจ ไม่มีเลือดเนื้ออย่างเจ้า ยังมีหน้าอะไรไปคิดถึงเยี่ยงี้ชี”

“คิดถึง?” คำนี้คล้ายกระตุ้นอารมณ์ส่วิซวงหลิน เขาชะงัก จากนั้น
หรีดตา คล้ายจะค่อยๆ สงบลง “ไม่ ข้าจะคิดถึงทำไม น่าขันนัก...”

เจียงชีเอ๋ยเสียงน่าสะพรึง “จะพูดพาลำกับเขาให้มากความทำไม
เล่าเขาชะ!”

ว่าพลางยกมือขวาขึ้น กระบี่ประจำกายเสวียหวงปรากฏกลางฝ่ามือ
ฟันฉับใส่ส่วิซวงหลินทันที ไม่คาดว่ามีเงาดำพุ่งปราดเข้ามารวดเร็วปาน
สายฟ้า สกัตการโถมตีของเขา

เจียงชีเลิกคิ้ว เอ่ยอย่างเช่นเขี้ยว “ปรมาจารย์โม เหตุใดจึงขวางข้า”

“ข้ามีเรื่องจะถามเขา!” โมหรรณว่าพลางหันไป ดวงตาฉวยแวว
ซบซ้อน เขาเม้มริมฝีปาก เดิมมีคำพูดมากมาย ทว่าสุดท้ายสิ่งที่เอ่ยออกมา
กลับมีเพียง “พรรคพวกของเจ้าเล่า”

ส่วิซวงหลินมีท่าทางเฉื่อยชา...ทั้งที่เป็นเช่นนั้นแล้ว กลับยัง...ภู่นัวเท้า
ของตนเข้าด้วยกันอย่างเอื่อยเฉื่อย

ด้วยเหตุนี้โมหรรณจึงสังเกตเห็นว่าวันนี้เขาไม่ได้สวมรองเท้าอีกแล้ว

“ทุกคนล้วนบอกว่าเป็นพรรคพวกของข้า” สวีซวงหลินแสร้งยิ้ม เห็นพยานวางเรียงติดกัน รอยยิ้มบนใบหน้าครึ่งซีกนั้นเจิดจ้ายิ่งนัก ทั้งนายเวร เยาะหยัน “เช่นนั้นก็ต้องรู้ว่า ข้าไม่มีทางบอกเด็ดขาด ข้าคนแซ่สวี ยังเข้าใจหลักคุณธรรมน้ำมิตรในยุทธภพข้อนี้ ทุกท่านคือวีรบุรุษและผู้เด่นล้ำ คือวิญญาณชนและผู้กล้า อย่าสั่นเปลื้องความคิดในเรื่องนี้เลย”

เขาจงใจเหลือบมองเจียนกู่ในมือโมหธาน แล้วจึงเอ่ย “วิธีไต่สวนอื่นล้วนไม่จำเป็น อย่างมากก็แค่เงื้อมมือลงดาบ ตัดลิ้นตนเอง...ข้ามีหนทางที่จะไม่ต้องพูดความจริง”

เซวียเหมิงอึ้งงัน “คน...คนเช่นเจ้า ยิ่งกลัวพูดเรื่องคุณธรรมน้ำมิตรในยุทธภพอะไรอีก...”

“พิลึกจริง เหตุใดข้าจะพูดเรื่องคุณธรรมน้ำมิตรในยุทธภพไม่ได้” สวีซวงหลินเอ่ย “สหายช่วยเหลือกัน พี่น้องรักใคร่เคารพกัน อาจารย์เมตตา ศิษย์กตัญญู คนดีเสวยสุข คนชั่วรับโทษทัณฑ์ เดิมนี่ก็เป็นครรลองที่พึงเป็นไปของโลก เจ้าคิดว่าหลักการข้อนี้ มีเพียงคนเช่นพวกเจ้าที่เข้าใจหรือ”

เซวียเหมิงตะลึงในความหน้าหนาปานกำแพงเมืองของเขาจนปากอ้า ตาค้าง ชี้น้ำเขา “พี่น้องรักใคร่เคารพกัน? อาจารย์เมตตา ศิษย์กตัญญู?...เจ้า?”

สวีซวงหลินเอ่ยเสียงเรียบ “ใช่ ทำไมหรือ”

“เจ้ายังรู้จักละอายอยู่หรือไม่ คนที่เช่นข้าพี่น้องคือเจ้า คนที่ยุยงให้หนานกงหลัวกินแก่นวิญญาณแล้วเพิงหว่าก็คือเจ้า เจ้าทำเรื่องชั่วช้ามาแล้วทุกอย่าง กลับยัง...กลับยังกล้าเอ่ยอย่างมั่นใจเช่นนั้น...นี่คือครรลองที่พึงเป็นไปของโลก?”

เผชิญหน้ากับคำถามยาวเหยียดของเซวียเหมิง สวีซวงหลินก็ยิ้มแฉ่งมิได้ปฏิเสธ กลับโพล่งขึ้นมาว่า “ป็นี่สหายน้อยอายุเท่าใด”

“เจ้าจะถามไปทำไม”

“เจ้าไม่บอกข้าก็ไม่ใช่ไร” สวีซวงหลินมองประเมินเขาตึระจรวดเท้า “ข้าว่าเจ้าน่าจะอยู่ในวัยยี่สิบ คนวัยนี้มักเลือดร้อน จิตใจบริสุทธิ์ ยืนอยู่บนโลกอย่างหยิ่งผยอง คิดว่าได้หล้านี้ไม่มีสิ่งใดที่ตนเองทำไม่ได้”

เขาเงียบไป ก่อนจะยิ้มเจิดจ้าเอ่ยว่า “เป็นวัยที่ดีที่สุดจริง ๆ”

แสงโชติช่วงของเทพศีศตราที่ปักบนพื้นดินยังหลังไหลไม่ขาดสาย มอบพลังวิญญานอันแข็งแกร่งให้เขาอย่างต่อเนื่อง เขาใช้พลังวิญญานนี้ คำจูนการควบคุมหมากเงินหล่นนับหมื่นพัน ต้านทานผลย้อนทำร้าย แม้กระนั้น เนื้อหนังบนร่างก็ยังเฝ้าเปื่อยที่ละน้อยด้วยความเร็วที่สังเกตเห็นได้ด้วยตาเปล่า

สรีชวงหลินไม่นำพา เขาคล้ายมองไม่เห็นว่าร่างของตนกำลังถูกกลืนกินด้วยรังสีอำมหิต เขาเดินไปมาหน้าขายยาอคาเมทีไหลเวียนอยู่ด้านหลัง “ยี่สิบปี...เจ้ารู้หรือไม่ ตอนที่ข้าอยู่ในวัยไล่เลี่ยกับเจ้า ข้าทำอะไรอยู่”

“เจ้ายังจะทำอะไรได้” เซวียเหมิงเอ่ยอย่างขุนเคื่อง “มีผู้ใดไม่รู้ว่าเจ้าทำเรื่องอะไรเอาไว้บ้าง เจ้าชิงแหวนเจ้าสำนัก ขึ้นเป็นเจ้าสำนักแทนพี่ชายเจ้า ช่วงสามเดือนสั้น ๆ เจ้าสังหารประมุขของโลกบำเพ็ญเพียรระดับสูงสองคนติดกัน ต่อมามีคนไปขอคำอธิบายจากเจ้า เจ้ากลับควักดวงตาพวกเขาออกมา...คนวิปริตเช่นเจ้า ไร้คุณธรรม ไร้ศีลธรรม ปิดหูไม่ฟังความ เจ้ามีครบทั้งสิ้น! หากข้าเหมือนกับเจ้า ทำเรื่องเช่นนี้เมื่อตอนอายุยี่สิบ ข้ายอมตายเสียตั้งแต่ตอนนั้นจะดีกว่า!”

เซวียเจิ้งยังเห็นบุตรชายบันดาลโศสะ เกรงว่าเขาจะยิ่งยั่วยุสรีชวงหลิน จนต้องรับผลที่ตามมา จึงปรามเสียงเบา “เหมิงเออร์ เจ้าพูดให้น้อยหน่อยเถิด”

“ไม่ต้อง” คำพูดนี้สรีชวงหลินได้ยินแล้ว เขายิ้มน้อยๆ พลังโบกมือ “พูดต่อสิ เหตุใดต้องพูดน้อยลงเล่า”

เซวียเหมิงเห็นเขายังยิ้มอยู่ สีหน้าก็เหมือนกำลังมองนกแก้วที่ตีปีกร้องเพลงเจื้อยแจ้วอยู่บนคอน ทำทางเพลินอกเพลินใจ เลือดร้อนก็พุ่งขึ้น คีระชะอย่างไม่อาจควบคุม เตือดดาลเพราะความอับอาย “เจ้า...เจ้าช่างไร้ยางอายนัก! เกินเยียวยา!”

“ไปยังต้องมียางอาย ทุกสิ่งที่เจ้าว่ามา เดิมทีไม่นับเป็นอะไรอยู่แล้ว” สรีชวงหลินกล่าว “เจ้าบอกว่าข้าชิงแหวนเจ้าสำนัก...นับแต่โบราณ ตำแหน่งสูงส่งมีไว้ให้ผู้มีความสามารถ สว่อย่างพี่ชายข้า ทำอะไรไม่เป็นสักอย่าง

สักแต่ว่ามีกลิ่นสามชั้นไม่เน่าเปื่อย ก็ใช้ชีวิตเจริญรุ่งเรืองได้แล้ว คนที่ไม่เคย
ประลองกับเขาจริง ๆ ล้วนคิดว่าเขาคือบุคคลอันดับต้น ๆ เรียกขานเรา
สองคนว่าสองคุณชายแห่งหฺรู่เฟิง...พลังวิญญาณและวิชาอาคมคู่ที่คู่สี่...
พวกเจ้าไม่รู้สิกว่าน่าชั้นหฺรอกหรือ

“ข้า กับเขา?” สวีซวงหลินตบหน้าผากหัวเราะเยาะ “เลิกล้อเล่น
ได้แล้ว ตั้งแต่เด็ก ข้าใช้มือข้างเดียวก็ต้านเขาทั้งสี่ของเขาได้ เอาเข้าไป
เปรียบกับเขา? ขณะที่ข้าฝึกหนักทั้งวัน เขารู้จักแต่อดอดนอนปอกส้มกิน
ในอ้อมอกมารดาเขา! ข้าฝึกฝนไม่ว่าอากาศจะร้อนหรือหนาว ส่วนเขา
อากาศดีก็ไม่พากเพียร อากาศร้อนกินนอนอุตุ! ต่อมาข้าแสวงหาชื่อเสียง
ที่สมควรได้ในงานชุมนุมเขาหลิงซาน เขากลับใช้แผนร้ายรอบอุบายมือเปิบอยู่
เบื้องหลัง! จากนั้นเล่า พวกเจ้าใส่ความคนที่ฝึกฝนอย่างหนักว่าแย่งชิง
แต่กลับแต่งตั้งเขาเป็นอัจฉริยะอันดับหนึ่งในได้หล้า นี่ยุติธรรมหรือ”

เซวียเหมิงเริ่มลั้งเล แต่ยังคงยืนกราน “ต่อให้เป็นเช่นนั้น เจ้าก็
ไม่จำเป็นต้องทำถึงขั้นนี้...”

“เหลวไหล! คนยืนพูดไม่มีวันปวดเอว เฟ่งโทะผู้นั้นปากเปล่าล้วน
ง่ายตายยิ่ง พอถึงคราวตัวเองบ้าง ที่นี้ละพลิกหน้าเป็นอีกอย่าง เรื่องงาน
ชุมนุมเขาหลิงซาน หากเป็นเจ้า เจ้าจะทนได้หรือ!”

เซวียเหมิงถูกเขาสวนกลับโดยไม่ทันตั้งตัวก็ถึงกับอึ้งไป

หากเป็นข้า ข้าจะทนได้หรือไม่

“คนมากมายในงานชี้หน้าเจ้า หาวว่าเจ้าไม่รู้จักละอาย ส่วนอันดับกับ
เสียงปรบมือล้วนตกเป็นของเขา สิ่งที่เหลือไว้ให้เจ้ามีแต่ข้อป้ายสี่ที่ทั้งชีวิตนี้
ก็ไม่มีวันลบล้าง ความมานะพากเพียรของเจ้าย่อยยับไม่เหลือขึ้นดีต่อหน้า
วาจาเป็นดอกบัวของเขา...นี่ก็คือความยุติธรรม?”

“ข้า...”

เห็นเซวียเหมิงอึ้งงันพูดไม่ออก สวีซวงหลินจึงแค้นหัวเราะหยัน
“อีกอย่าง เรื่องที่ข้ามาเจ้าสำนักสองคนนั้น พวกเขาสองคน คนหนึ่งเคาะ
ปลาไม้ทั้งวัน สวดนะโมอมิตาพุทธเสนาะทุกวี่วัน ใคร อีกคนบารมีท่วมท้น
เป็นวิญญาณชนเที่ยงตรงที่ท้าวหล้ารู้จัก แต่พวกเขากลับผลักฆ่าลงเหวลึก

หมื่นจิ้งอย่างไม่สะทกสะท้าน เพราะหวังประโยชน์ส่วนตน เรือนถาม
ทุกท่าน เหตุใดข้าต้องไว้ชีวิตสุนัขของพวกเขา”

คนของทั้งสองสำนักซึ่งอยู่ในที่นั้นได้ยินเขากล่าวหาเจ้าสำนักก่อน
เช่นนี้ ใบหน้าก็ดำทะมึน คิดโต้แย้ง แต่ก็ไม่สามารถหาคำพูดที่เหมาะสม
มาแย้งได้ สุดท้ายเสวียนจิ้งตำซ้อแห่งวัดอุปัฏฐากอนหายใจยาว หลับตา
ประนมมือ “จงเวรจงกรรม เมื่อใดจะสิ้นสุด...”

“ใช่แล้ว ล้วนแต่บอกว่าเมื่อใดจะสิ้นสุด ล้วนแต่อยากจะทำให้ความ
อาฆาตแค้นสิ้นสุด แต่เหตุใดต้องเป็นข้า” สวีชวงหลินเอ่ยทีละคำอย่าง
เดือดดาล ทว่าใบหน้ากลับยังคงยิ้มอยู่ ยิ้มอย่างสบายอารมณ์ ถึงขั้น
เยาะหยัน “ข้าตบหน้าเจ้า จากนั้นบอกว่าจงเวรจงกรรม เมื่อใดจะ
สิ้นสุด ไม่ให้เจ้าตบกลับ เจ้ายอมหรือไม่ ลาหัวโล้น”

มีคนเอ่ยอย่างโกรธเกรี้ยว “หนานกงชวี ระวังปากของเจ้าให้ดี!
พูดจาเช่นนั้นกับผู้อาวุโสได้อย่างไร!”

“มารดาเขาสีเป็นผู้อาวุโสเจ้า” สวีชวงหลินยิ้ม “เด็กน้อย เจ้าเอง
ก็ระวังปากไว้ให้ดีเถอะ”

“...”

หวงเซียวเยร์ลูบเครา “หนานกงชวี...”

ยังไม่ทันได้เอ่ยจบ อีกฝ่ายก็ยกมือห้าม ยกมุมปากที่สมบูรณ์
ครึ่งหนึ่ง เน่าเปื่อยครึ่งหนึ่ง “ขอหารือสักหน่อย เจ้าเรียกข้าว่าสวีชวงหลิน
ได้หรือไม่ ข้าไม่ชอบชื่อหนานกงชวี”

หวงเซียวเยร์สั่นดะแวนเลื้อ “ต่อให้ต้องการเรียกร้องความเป็นธรรม
แต่ในเมื่อเจ้าก็สังหารเจ้าสำนักทั้งสองคนนั้นแล้ว ก็ควรเลิกแล้วต่อกันไป
ต่อมายังควักลูกตาคนตั้งมากมาย ยังมีเหตุผลอะไรอีก”

สวีชวงหลินเอ่ยอย่างเยือกเย็นอารมณ์ดี “แต่ก่อนข้าใช้เหตุผลกับ
พวกเจ้า แต่ไม่มีผู้ใดฟังข้า”

เขาเงยไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็หัวเราะ “ต่อมาเล่า ข้ากลายเป็นคนบ้า
พวกเจ้ากลับดึงคนบ้ามาคุยเรื่องผิดชอบชั่วดี วิญญูชนเที่ยงตรงเช่น
พวกเจ้า...ช่างน่าสนใจนัก” เขาปรบมือดังแปะๆ “น่าสนใจเสียจริง”

โมหรานซึ่งยืนเงิบมาตลอด ยามนี้พลันถาม “ด้วยเหตุนี้ ตัวเจ้าเอง ก็ต้องการความเป็นธรรมใช่หรือไม่”

“...” สายตาของสรีชวงหลินเลื่อนขึ้นที่ละน้อย ไปจับบนใบหน้า โมหราน

ทั้งสองจ้องตากันนิ่งบนแท่นศิลาท่ามกลางลมหนาวยะเยือก

ในดวงตาโมหราน เงาของสรีชวงหลินค่อยๆ เลื่อนร่าง สิ่งที่เขาเห็น มีไขว่คว้าที่ร่างกายเฝ้าเพร่อร่าปรายตาผู้นี้

เขาเห็นเงาของใครอีกคนผ่านสรีชวงหลิน ศีรษะสวมมงกุฎประดับ พุ่มก ร้างสวมชุดคลุมหรูหราปักลายสีด้าและทอง เห็นท่าเขียนตี่จวิน เห็น ตนเองเมื่อชาติก่อน

“ระหว่างทางที่มานี้ เราได้พบหนานกงหลิว เขาเอาแต่เรียกเจ้าว่า ฝ่าบาท เจ้าตั้งตัวเองเป็นเทพแล้ว” โมหรานเอ่ย “เจ้ากลายเป็นตี่จวิน ในตำแหน่งเทียนกงแห่งนี้ กุมอำนาจตัดสิน เจ้าบอกว่าสิ่งใดถูกต้อง สิ่งนั้นก็ถูกต้อง เจ้าบอกว่าสิ่งใดผิด สิ่งนั้นก็ผิดจนไร้เหตุผล เป็นตาชอบซึ่ง ล้วนขึ้นอยู่กับเจ้า นี่ก็คือความเป็นธรรมของเจ้า?”

สรีชวงหลินนิ่งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็แค้นหัวเราะเย็นชา

โมหรานมองเห็นท่าเขียนจวินกำลังแค้นหัวเราะเย็นชา ใบหน้าซีดขาว หล่อเหลาฉายแววเยาะหยัน

“ใช่แล้วอย่างไร เจ้าเองก็เห็นแล้ว ข้าเองก็เคยเชื่อในความเป็น วิญญาณของพวกเจ้า เชื่อสิ่งที่เรียกว่าความเป็นธรรมในโลก แต่ผลสุดท้าย เป็นเช่นไร”

เขาเงิบไป เดินไปมาหน้าค่ายกลเทพคัสตรา ดวงตาสาธตประกาย วาวโรจน์ “เป็นพวกเจ้า ยกย่องคนชั่วฉลาดเป็นวีรบุรุษ เหยียบย่ำวีรบุรุษ ได้ฝ่าเท้า เป็นพวกเจ้า เห็นความมานะบากบั่นเป็นมูลสัตว์ เห็นห้อง ปลดทุกข์เป็นแท่นบูชา เป็นพวกเจ้า เห็นการประจบประแจงเป็นไมตรี เห็นความหยิ่งทงนงเป็นความจองหอง...พวกเจ้าทำเรื่องชั่วช้า ถีบข้าลงใน ปลักโคลน! จากนั้นบอกข้าว่า ต่อให้ข้าจะได้รับความทุกข์ทรมานเพียงใด ต่อให้พี่น้องทะเลาะวิวาทใส่ร้ายกัน ต่อให้ต้องทนทุกข์กับความอับอาย...

นั่นก็เป็นเรื่องของข้าเอง ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ควรระบายความอาฆาตแค้นกับ
ผู้บริสุทธิ์...ฮาๆ น่าขัน!”

โมหรานเห็นท่าทางหัวเราะหยันของท่าเขียนจวินเกินจริงขึ้นเรื่อยๆ
ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเสยะยิ้ม

“คนที่ถูกผู้คนที่หน้าดำทมิฬเจ้า ผู้ที่แบกรับคำครหาที่ไม่ควรมี
ก็มีใช่เจ้า เจ้ายอมพูดจาสวยหรูในโลกมนุษย์ได้! ส่วนข้า...ข้าแค่ใช้วิธี
ของข้า แสวงหาคุณธรรมในใต้หล้าเท่านั้น”

“...คุณธรรมในใต้หล้า?” โมหรานยืนอยู่ตรงข้ามกับท่าเขียนจวิน
เขาถาม “เพื่อคุณธรรมในใต้หล้าของตัวเอง เจ้าฆ่าคนไปเท่าใด เจ้า
ตั้งตนเป็นตี่จวิน ใต้ฝ่าเท้าคือกองกระดูกขาว โลหิตไหลนอง หรือเจ้า
ไม่เคยสำนึกเสียใจแม้สักน้อย”

“มีอะไรน่าสำนึก ข้าฆ่าพวกเขา แต่ข้าก็ให้ออกาสพวกเขาได้เกิดใหม่
อีกครั้ง พวกเขาทั้งหมดกลายเป็นหมากใต้อาณัติข้า นับจากนี้มีข้าเป็น
ผู้ควบคุม นับจากนี้ชาวต้าซัดเจ๋ง ดิชั่วแบ่งแยกชัดเจน นี่ต่างหากคือความ
เป็นธรรมในโลกมนุษย์”

โมหรานเงยปากครุ่นหนึ่ง “ดูเหมือนเจ้าจะเอาตนเองเป็นไม้บรรทัด
คอยวัดโลกมนุษย์นี่จริง ๆ”

“ข้านี้แหละคือไม้บรรทัด”

สรีขวงหลินยืนอยู่ท่ามกลางสายลม

เขาคือหนานกงซวีในสายตาทุกคน

คือท่าเขียนจวินในสายตาโมหราน

เขากล่าว “เจ้าลองดูตำแหน่งหน้า ไม่รู้สิว่าสวยงามหรือ
คนดีใช้ชีวิตผาสุก คนชั่วช้าถูกไฟเผาไหม้ หมกไหม้ในหม้อต้มกระทะทอด
ผู้ใดเคยใช้มีดแทงคนอื่น ก็ให้เขาเอาคอพาดรอถูกเชือดเพื่อชดใช้ ทุกบัญชี
สะสางชัดเจน หนี้เลือดชดใช้ด้วยเลือด มีสิ่งใดผิด”

โมหราน “เจ้าให้คำตนเองสูงจริง ๆ”

จากนั้นเขาได้ยื่นท่าเขียนจวินตอบ “เหตุใดข้าต้องดูถูกตนเองเล่า
ในสายตาข้า นี่ก็คือกรรมตามสนองที่ดีที่สุด”

ชั่วขณะนั้นทุกคนเงยกริบ

คงเพราะตื่นตะลึงกับถ้อยคำวิปริตของสรีชวงหลิน

ก่อนมาที่นี่ ทุกคนล้วนคิดว่าที่สรีชวงหลินทำทั้งหมดนี้ คงเพื่ออำนาจ
เพื่อความเด่นส่วนตัว

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่า สรีชวงหลินกลับเห็นว่าทุกสิ่งที่คุณกระทำคือ
ความถูกต้อง และทำเพื่อความเป็นธรรม

แต่ในโลกนี้ ใครจะเป็นไม้บรรทัดที่เที่ยงธรรมที่สุดได้เล่า ต่อให้
เป็นทนายทแห่งทวยเทพอย่างหอยเทียนอินก็ไม่แน่ว่าจะทำได้

ไม่ทราบยินหนึ่ง ผ่านไปครู่หนึ่ง ในใจเขากำลังค่อยสงบลง เขามอง
ท่าเขียนจวินที่ยืนคุมเชิงกับตน

มกฏหายไปแล้ว ใบหน้าหล่อเหลายุบยวบไป เปลี่ยนเป็นไหม้เกรียม

เขากะพริบตา คนตรงหน้าคือสรีชวงหลิน มิใช่ท่าเขียนตั้งจวิน
เพียงเพราะพฤติกรรมของสรีชวงหลินกับตนเมื่อชาติก่อนคล้ายคลึงกัน
เหลือเกิน เขาจึงเกิดภาพหลอนว่ากำลังสนทนากับตนเองผ่านห้วงมิติกาลเวลา

“ประเสริฐ เช่นนั้นข้าเข้าใจเช่นนั้นได้หรือไม่ หมากรินตำหนักใหญ่
แม้ว่าเจ้าจะถ่ายทอดวิญญานให้ก็ยังไม่เพียงพอ จึงต้องให้พวกเขาหลงเหลือ
ความรู้สึกนึกคิดเมื่อยามมีชีวิตอยู่ เจ้าสร้างอาณาจักรของตนเองที่ตำหนัก
เทียนกงแห่งนี้ นับจากนี้เจ้าคือเทพ คือพระ คือฝ่าบาท เจ้าแบ่งโลกเป็น
สองส่วน คืออยู่ส่วนดี คืออยู่ส่วนชั่ว นี่ก็คือความเป็นธรรมที่เจ้าต้องการ”

ขณะกำลังพูดเช่นนั้น

ในใจไม่ทราบราวกับมีลมหอบหิมะพัดกระโชก ขึ้นส่วนความทรงจำ
มากมายที่เกี่ยวข้องกับสรีชวงหลินวูบผ่านมาอย่างรวดเร็ว

...ชาติก่อน สรีชวงหลินที่ตายได้คมกระบี่เพื่อช่วยชีวิตเยี่ยวังซี

สรีชวงหลินที่ยืนอยู่ในเรือนซานเซิง เปลือยเท้าเปล่า ยิ้มน้อยๆ
แหย่นกแก้วเล่น

สรีชวงหลินที่ขอสัมกลับหนึ่งจากพี่ชายตนเป็นรางวัลริมสระจินเฉิง

ต้นส้มบนเขาเจียวซาน หนานกงหลิวที่ความรู้สึกนึกคิดย้อนกลับไป
ในวัยเยาว์ไล่ซื้อบริสุทธ์ ร่างของหลิวเฟิงหวาที่ถูกชิงกลับมาจากรอกเวจี...

แต่ละเรื่องราวร้อยเรียงเข้าด้วยกัน ถ้าโถมเข้ามาในความคิดเขารวกับคลื่นยักษ์

โมหรานเหลือบดวงตาดำกลับขึ้น ในดวงตานั้นไม่มีทั้งแววเยาะเย้ย ไม่มีทั้งแววเหยียดหยาม เพียงแค่มองเขาอย่างสงบนิ่ง “ข้าพุดถูกหรือไม่หนานกงซวี”

“เรียกข้าสวี่ซวง...”

“ไม่ เจ้าชื่อหนานกงซวี” โมหรานก้าวไปข้างหน้าทีละก้าว มองบุรุษที่ร่างกายน่าเปื่อยผุพังผู้นี้ เขารู้ว่าในที่นี้ไม่มีผู้ใดกระ้างแจ้งในความคิดจิตใจของหนานกงซวียามนี้มากไปกว่าเขาแล้ว พวกเขาสองคนล้วนเคยเป็นคนที่ถูกบีบให้จนตรอก ทำเชียนจวินเมื่อชาติก่อน สวี่ซวงหลินในชาตินี้ล้วนไม่แตกต่างกัน

เขามองเห็นทะเลสุรุปรุ่ง เขาจ้องมองความเปลี่ยนแปลงอันละเอียดอ่อนที่สุดบนใบหน้าของสวี่ซวงหลิน

เขาหยุดฝีเท้า พลันหลุบตาลง

“อากาศหนาวเช่นนี้ พื้นก็เย็นเฉียบ” โมหรานเอ่ยเสียงเบา “หนานกงซวี เหตุใดเจ้าไม่สวมรองเท้า”

รอยยิ้มบนใบหน้าหนานกงซวีพลันแข็งค้าง ทว่าไม่นานแววตาเขาก็กลับมาพราวระยิบ เย็นเยียบมั่นคงอีกครั้ง “ข้าไม่อยากสวม...”

“เจ้าขอให้เยียวังชีเถถามคำถามนี้กับเจ้ายิ่งนักใช่หรือไม่”

“...”

“วันนั้นข้าไปที่เรือนซานซิง พบเจ้าครั้งแรก เจ้าก็ได้สวมรองเท้า” โมหรานกล่าว “ต่อมานางกำชับให้เจ้าสวม สีน้าพึงพอใจของเจ้า เกรงว่าแม้แต่ตัวเจ้าเองก็คงมิได้สังเกต”

โมหรานจับจ้องใบหน้าของสวี่ซวงหลิน

นั่นคือคำตอบที่เขาคาดเดาไว้ในใจขณะอยู่บนเกาะเพยฮวา มองไฟบรรลัยกัลป์ลุกไหม้ควันทนหนาวม้วนตลบที่หลินอ้อจากอีกฝั่งหนึ่ง

“หนานกงซวี เจ้าหวังมาตลอดว่าจะมีสักคนสังเกตเห็นเท้าที่เปลี่ยนแปลงของเจ้า หวังจะให้มีใครสักคนบอกเจ้าว่า...”

แวหวาดผวาวูบผ่านบนใบหน้าที่ยิ้มน้อยๆ มาตลอดของสรีชวงหลิน เขาถอยหลังไปก้าวหนึ่ง จมูกยื่นอยู่ ใบหน้าบิดเบี้ยวเหี้ยมเกรียม “เจ้าหุบปาก”

โมหรานยอมไม่มีทางหุบปาก เขามองสรีชวงหลิน เรื่องที่เดิมเป็นเพียงการคาดเดากลับกลายเป็นความจริง ท่ามกลางการตอบโต้ฉับพลันรุนแรงของอีกฝ่าย

โมหรานมองเขา รู้สึกว่าคนที่ตนเห็นมิใช่สรีชวงหลิน แต่เป็นตนเองในชาติก่อน ที่ไม่มีที่ให้หลบหนีรอดจากความมืดมิดอันน่าเหนียวแน่น

“สวมรองเท้าเถอะ พื้นเย็น”

เหมือนเลื้อยเข้าที่จู่ๆ ก็กระโจนออกมา แสงเงาแวบผ่าน เทพคัสตรากรีดเสียง สรีชวงหลินพลันพุ่งเข้าไปกระชากอกเสื้อของโมหรานด้วยความเดือดดาล มือมนุษย์ข้างที่เป็นปกติกับกรงเล็บภูตผีเน่าเหม็นคว้าเขาไว้พร้อมกัน ดวงตาสรีชวงหลินเต็มไปด้วยริ้วเส้นเลือด เขาเอ่ยอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน “หุบปาก! เจ้าหุบปาก!”

“ได้ แต่ก่อนข้าจะหุบปาก ขอพูดอะไรอีกสักอย่าง”

“ไม่ต้องพูด...” ท่าทางของสรีชวงหลินราวกับคนเจียนจะสิ้นหวังเหมือนมังกรที่ถูกขอดเกล็ดย่อนออกไป เลือดไหลโกรก “อย่าพูด...”

“เย้ยวังซี เหมือนหลัวเฟิงหวายิงนก”

คำพูดลือนั่นสบเรียวแรงทั้งหมดของสรีชวงหลินจนไม่เหลือเหลือในทันใด

เขายืนนิ่งงัน

ผู้คนโดยรอบที่เคยเห็นหลัวเฟิงหวาและเคยเห็นเย้ยวังซีต่างตกตะลึงกำลังย้อนนึกถึงสองคนในที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ไม่มีสายสัมพันธ์ทางสายเลือด ถึงขั้นในฐิติแดงอันลึกลับสนวนวายนี คนหนึ่งตายไปแล้ว อีกคนเพิ่งเกิดมาในภายหลัง...ทว่าภายใต้การชี้นำนี้ พวกเขาพลันสะดุดใจ...
อา เป็นเช่นนั้นจริง ๆ

ทุกอากัปกริยา ทุกกระบวนท่าต่อสู้ ไปจนถึงนิสัยใจคอ สีนํ้าวาจาของเย้ยวังซี ล้วนเหมือนกับหลัวเฟิงหวา อาจารย์ผู้ถ่ายทอดวิชาของ

สรีขวงหลินไม่มีผิดเพี้ยน

สรีขวงหลินพลันชักมือที่คว่ำอกเสื้อโมหฺรานออก กรงเล็บบิดเกร็ง
เขาเอาหน้าซุกในฝ่ามือ ไหลลั่นกระพุ่มเล็กน้อย

เซวียเหมิงพึมพำ “เขา...เขากำลังร้องไห้หรือ”

ร้องไห้?

ไม่มีทาง

สรีขวงหลินเอาหน้าซุกฝ่ามือ ผ่านไปครู่ใหญ่ ไหล่ของเขายิ่งสั่นถี่ม
อย่างเห็นได้ชัด พร้อมกับเสียงหัวเราะเบาๆ ที่เล็ดลอดผ่านซอกนิ้ว “ฮา...”
เสียงหัวเรานั้นราวกับระลอกคลื่น เขาพลันลดมือลง หัวเราะอย่างบ้าคลั่ง
“ฮา ๆ ๆ ๆ ๆ เหมือน? คำพูดไร้แก่นสาร! ปริมาจารย์โม เจ้าเคยเห็น
หลัวเฟิงหฺวาหรือ เจ้าเคยเห็นร่างของเขาเพียงแวบเดียวตอนที่นรกอเวจีเปิด
เพียงแค่วินาทีเดียว เจ้าก็บอกว่าสองคนนี้เหมือนกัน? เชื่อมั่นในตนเอง
ไปหน่อยกระมัง”

“ในเมื่อตัวเจ้าเองก็พูดถึงนรกอเวจีแล้ว พูดถึงร่างของหลัวเฟิงหฺวา
แล้ว” โมหฺรานกล่าว “เช่นนั้นข้าขอถามอีกอย่าง เขาอยู่ที่ใด”

ดวงตาสรีขวงหลินฉายแววเหี้ยมเกรียม รอยยิ้มพลันเหี่ยยดกว้าง
“อะไรคือเขาอยู่ที่ใด”

“ในอาณาเขตของเจ้า ดีชั่วและการลงทัณฑ์ รุ่งเรืองและล่มสลาย
ล้วนถูกเจ้าควบคุม ทว่าสุดท้ายแม้แต่หนานกงหลิว เจ้าก็ตัดใจลงมือสังหาร
ไม่ได้ ทั้งยังถอนคำสาปผลลึงฉื่อให้เขา...ข้าไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด
เพียงแต่...ในเมื่อเขาอยู่ ก็ไม่มีเหตุผลที่หลัวเฟิงหฺวาจะถูกเจ้าทอดทิ้ง พลัง
วิญญาณของเจ้าไม่เพียงพอ เจ้าต้องสังเวียวิญญาณให้เทพคัสตรา แต่จาก
ที่เคยประมือกับเจ้าหลายครั้งที่สระจินเฉิงและแดนธารดอกท้อ ข้ารู้ว่า
พลังกำลังของเจ้าคงไม่ได้เสื่อมถอยถึงเพียงนี้”

สรีขวงหลิน “...”

“ที่ด่านหนานไม่อยู่ นอกจากใช้กลหมากเงินหลงมากเกินไป ยังมี
อีกสาเหตุหนึ่ง นั่นก็คือหลายปีนี้เจ้ากำลังพุ่มเทออย่างหนักเพื่อฝึกอาคม
ต้องห้ามอีกอย่าง”

ไม่หรรษาเสียไป จากนั้นคำพูดดุจดาบก็แทงลงไปในที่ที่สุด “อาคม
เกิดใหม่ของเจ้า ในที่สุดก็ช่วยหลัวเฟิงหวนกลับมาจากนรกขุมลึบแปดได้
แล้วหรือ”

ยังไม่ทันจบคำ สวีซวงหลินก็หน้าซีดเผือด เขากำลังจะพูดอะไร
บางอย่าง พลันคำยกกลสีดำสนิทด้านหลังมีควันขาวพวยพุ่งขึ้นมา

เซวียเจิ้งยังมีประสบการณ์โชกโชน ตอบสนองเร็วที่สุด “แย่แล้ว
ด้านหลังค่ายกลนั้นมีอะไรบางอย่าง!”

ไร่วาป้าปู

ชื่อเมย์ ชื่อหมิงจิ้ง

ตลอดมาล้วนเป็นคนอ่อนโยน ความประพาศสมบุรณ์แบบ และอยู่ในโอวาท
เขาเหมือนปุยหิมะที่เพิ่งตกลงมา ชาวบรืสุทธีร์รัมลทิน
ด้วยเหตุนี้เมื่อบนพื้นหิมะมีฝนรุสิดตกต้องแม้เพียงเล็กน้อย
ดอกเหมยแย้มบานครั้งดอกแมสีกทัง ก็ล้วนสะดุดตาจนน่าพะวง
เขาเติบโตขึ้นมาเหมือนดอกถ่านฮวาที่ผลิบานในราตรีอันยาวนาน
กลีบเลี้ยงเขียวช่อไปไม่อาจปิดซ่อนสีชาวบรืสุทธีร์ที่อยู่ภายใน
กรุ่นกลิ่นหอมขจรขจาย แผละราศิบดบังทุกสรรพสิ่งรอบด้าน
บุรุษผู้นี้รูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าขาวดุจหยกน้ำแข็ง
นิยบ่ตาดอกท้อท้อมันด้วยความรู้สึก แว่ววาวอ่อนละมุนดุจธารวสันต์
ดูแล้วช่างอ่อนโยนนัก เกรงว่าต่อให้บันดาลโกละขึ้นมาก็คงนุ่มนวลไปหมด
แนวโค้งของสัจญุกเมียบลันอ่อนโยน มากไปกว่านี้สีกส่วนก็จะคมเข้มเกินไป
น้อยไปกว่านี้สีกส่วนก็จะจืดจางเกินไป ริมฝีปากแดงอ้อมเต็มดุจผลองเถาพราน้ำค้าง
คำพูดที่เอ่ยออกมาล้วนหวานละมุน ความพิดของเขาก็ดี ความลึงเลของเขาก็ช่าง
ความเห็นแก่ตัวเพียงเล็กน้อยบางครั้งบางครั้งวของเขา
ล้วนขัดเจนจนเห็นได้ชัด ทังยากจะลิมเลือน
เดิมเขาเองก็เป็นคนธรรมดา มิใช่รูปสลักหิน มิใช่ภาพวาดบนม้วนผ้าไหม
เขาเองก็มีความเห็นแก่ตัว แต่ไม่เคยมีใครเข้าใจเขาอย่างต้องแท้

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-4556-8

ทดลองอ่าน

21+

angst, gore, questionable principles, etc.

Cover Design: Wanna T.

380 บาท